

Sygn. akt VI Ka 206/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Marek Klebanowicz (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniach 16 lipca 2013r., 23 lipca 2013 r. i 18 października 2013 r.

sprawy **M. G., P. S.i M. S.**

oskarżonych z art. 280 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 1 lutego 2013 r. sygn. akt II K 342/12

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. G., P. S.i M. S. w pkt I części dyspozytywnej i sprawę przekazuje w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania, stwierdzając, że kara łączna z pkt III części dyspozytywnej orzeczona wobec oskarżonego M. G. straciła moc,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. G. w ten sposób, że:

1. jako podstawę skazania i wymiaru kary za czyn przypisany w pkt II części dyspozytywnej przyjmuje art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. G. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25.10.2011r. do dnia 25.11.2011r.,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zwalnia oskarżonego M. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 206/13

UZASADNIENIE

M. S., P. S.i M. G. oskarżeni zostali o to, że:

I. w dniu 25 października 2011 r. w J. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu oraz z innym nieustalonym dotąd współsprawcą dokonali rozboju na osobie A. C. w ten sposób, iż wabiąc go w okolice „starego mikrozoa” pod pozorem sprzedaży przez M. S. wyrobów ze złota w postaci bransolety i łańcucha, a następnie używając siły fizycznej między innymi przez M. G., P. S. oraz nieustalonego współsprawcy,

ubranych w kominiarski i stroje z napisem „Policja” podających się za funkcjonariuszy policji, nakazując opuszczenie pojazdu, szarpiąc go za odzież w celu wyciągnięcia go z samochodu doprowadzili w ten sposób pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 25.000 zł, działając na szkodę w/wym, przy czym M. S.czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem niemieckiego Sądu Powiatowego w Bottrop z dnia 08.02.2007 r. w sprawie o sygn. akt 28 Ls 75 Js 466/06 28 (114/06) za przestępstwo podobne przeciwko mieniu w postaci ciężkiego rozboju w myśl §§249, 250 (I) nr 2 niemieckiego kodeksu karnego na karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 18.08.2006 roku do dnia 08.02.2007 roku oraz od 04.06.2007 roku do dnia 04.06.2009 roku, zaś M. G.dopuścił się czynu tego będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15 marca 2007 roku sygn. IIIK 130/05 za przestępstwa podobne między innymi z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 18.10.2005 r. do 28.12.2005 r. i od dnia 28.01.2006 r. do 09.11.2006 r., objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 30 lipca 2008 roku sygn. IIIK 98/08, którą to karę łączną odbył w okresach od 22.05.2002 r. do 14.07.2004 r., od 15.09.2004 r. do 23.07.2005 r. od 18.10.2005 r. do 17.10.2008 r. , a następnie został warunkowo przedterminowo zwolniony, tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec P. S., natomiast o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wobec M. S.oraz o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wobec M. G.

a nadto M. G.oskarżony był o to, że:

II. w bliżej nieokreślonym okresie czasu w 2011 roku do dnia 25 października 2011 r. włącznie w J. na ul. (...) w miejscu swojego zamieszkania, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci o, 52 ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. IIK 342/12:

I. uznał oskarżonych M. S., P. S.i M. G.za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym że w miejsce sformułowania używając siły fizycznej przyjmuje zapis używając przemocy oraz eliminuje z opisu czynu sformułowanie doprowadzili w ten sposób pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a nadto przyjął, iż oskarżonemu M. G.wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 30 lipca 2008 r. w sprawie o sygn. akt IIIK 98/08 wymierzona została kara łączna 7 lat pozbawienia wolności, tj. występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do oskarżonego M. S., zaś występku z art. 280 § 1 kk i art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w stosunku do oskarżonego P. S.oraz występku z art. 280 § 1 kk i art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do oskarżonego M. G.i za to na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył oskarżonemu M. S.karę 3 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu P. S.karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu M. G.karę 3 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonym M. S., P. S.i M. G.kary grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych po 10 złotych każda,

II. uznał oskarżonego M. G.za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk biorąc za podstawę wymierzone wobec oskarżonego M. G.w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego M. G.karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 562/11 pod poz. 1-2, zarządzając ich zniszczenie,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. S., P. S.i M. G.okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 października 2011 r. do dnia 11 kwietnia 2012 r.,

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym nie wymierzył im opłat.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, który zarzucił rażące niewspółmiernie łagodne wymierzenie oskarżonym M. S., P. S.i M. G.kar pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 kk opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku, a wobec oskarżonego M. G.także za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii opisany wobec w pkt II części dyspozytywnej wyroku i orzeczonej wobec niego w pkt III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności wskutek wymierzenia im kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 280 § 1 kk, a wobec oskarżonego M. G.także za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo że wszyscy oskarżeni byli uprzednio karani za czyny podobne, a oskarżeni M. S.i M. G.dopuszcili się występku z art. 280 § 1 kk w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 kk, przez co wyrok w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności oskarżonym P. S., M. S.i M. G.za czyn z art. 280 § 1 kk, a wobec oskarżonego M. G.także za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i kara łączna pozbawienia wolności są niewspółmiernie rażąco łagodne do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych, okoliczności jego popełnienia oraz stopnia ich zawinienia i przez to tak łagodnie wymierzone im kary pozbawienia wolności nie spełniają walorów prewencji ogólnej i indywidualnej oraz są sprzeczne z ogólnym poczuciem sprawiedliwości.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- wymierzenie oskarżonemu M. S.za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk kary 4 lat pozbawienia wolności,

Wymierzenie oskarżonemu P. S. za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk kary 3 lat pozbawienia wolności,

Wymierzenie oskarżonemu M. G.za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 227 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk kary 4 lat pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii 4 miesiące pozbawienia wolności oraz wymierzenie mu za te czyny nowej kary łącznej 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonych M. G.i M. S.zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w punkcie I i III i na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to: art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dopuścił się popełnienia przestępstwa rozboju, w sytuacji w której materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalałby na przypisanie oskarżonym popełnienia przestępstwa kradzieży,

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżeni użyli przemocy w stosunku do pokrzywdzonego w rozumianej jako zastosowanie siły fizycznej, fizycznego przymusu mającego na celu doprowadzenie do podjęcia przez pokrzywdzonego decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawców, kiedy z zeznań pokrzywdzonego złożonych w toku rozprawy jednoznacznie wynika, że nie użyto wobec niego przemocy,

3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżeni dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy należących do pokrzywdzonego, w sytuacji kiedy nie ma dowodu przeciwnego, a nawet z zeznań pokrzywdzonego wynika, że należące do niego pieniądze odnalazł następnego dnia po zdarzeniu w miejscu, w którym miało dojść do transakcji.

W przypadku uznania przez Sąd Odwoławczy, że materiał dowody wskazuje, że stan faktyczny został przez Sąd meriti prawidłowo ustalony:

- orzeczeniu powyższemu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez złą jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na zakwalifikowaniu czynu oskarżonego jako przestępstwa z art. 280 § 1 kk, wskutek błędnej rekonstrukcji znamienia charakteryzującego stronę przedmiotową tego przestępstwa mającego postać stwierdzenia, że nakazanie opuszczenia pojazdu A. C. szarpiąc go za odzież w celu wyciągnięcia go z samochodu wypełnia znamię przemocy wskazane w tymże artykule,

- orzeczeniu temu zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art. 18 kk polegające na przypisaniu, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu dopuścili się użycia przemocy wobec pokrzywdzonego, w sytuacji kiedy z ustaleń faktycznych Sądu meriti wynika, że to „nieustalony sprawca złapał A. C. za rękę i szarpiąc za odzież zaczął go z samochodu”, a brak jest dowodów, że to zachowanie było objęte zachowaniem pozostałych sprawców.

Obrońca oskarżonych M. G.i M. S.pismem z dnia 29.05.2013 rozszerzył zarzuty złożonej apelacji zarzucając ponadto obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku o art. 182 § 1 kpk poprzez dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. T.będącej osobą najbliższą jednego z oskarżonych na okoliczności związane z osobami współoskarżonymi podczas gdy świadek ten odmówił składania zeznań.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych M. G.i M. S.wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 1 kk na art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w związku z pozostałymi przepisami ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację złożył także obrońca oskarżonego P. S., który zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mianowicie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w szczególności: wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka P. W. oraz zeznań pokrzywdzonych A. C. w zakresie użycia przemocy w stosunku do pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena tych dowodów prowadzi do wniosku, iż wobec pokrzywdzonego nie stosowano przemocy – co miało wpływ na wynik sprawy, gdyż skutkowało przypisaniem oskarżonemu czynu z art. 280 kk,

II. obrazę przepisów postępowania, mianowicie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w szczególności: wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka P. W. oraz zeznań pokrzywdzonego A. C. w zakresie popełnienia m. in. przez oskarżonego P. S. występku z art. 227 kk w sytuacji, gdy prawidłowa ocena tych dowodów prowadzi do wniosku, iż żaden ze sprawców nie wykonał czynności związanej z funkcją należącą do kompetencji funkcjonariusza policji – co miało wpływ na wynik sprawy, gdyż skutkowało przypisaniem oskarżonemu czynu z art. 227 kk,

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okoliczności które nastąpiły po zdarzeniu, w tym pojednanie się oskarżonego z pokrzywdzonym i uzyskanie od pokrzywdzonego wybaczenia, a także naprawienie szkody uzasadniają wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca oskarżonego P. S. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego P. S. poprzez:

- zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178 § 1 kk,

- obniżenie oskarżonemu kary do wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rację ma obrońca oskarżonych M. G. i M. S. twierdząc, że Sąd I instancji w swym procedowaniu dopuścił się uchybienia procesowego w postaci obrazu art. 182 § 1 kpk. Zarzut ten okazał się istotny w takim stopniu, że musiał skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku co do czynu z art. 280 § 1 kk zarzucanego wszystkim oskarżonym i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Kluczową kwestią jest ocena prawidłowości podjęcia przez Sąd I instancji decyzji przyznającej świadkowi M. T. prawo odmowy zeznań wyłącznie w odniesieniu do oskarżonego M. G. którego relacje ze świadkiem rodzą uprawnienia o których mowa w art. 182 § 1 kpk.

Na marginesie zauważyć w tym miejscu należy, że przyznając świadkowi M. T. prawo odmowy zeznań co do oskarżonego M. G. Sąd I instancji nie dążył do należytego ustalenia faktycznego węzła łączącego świadka z tym oskarżonym. Na rozprawie w dniu 31.10.2012 r. świadek M. T. oświadczyła jedynie, że jest „narzeczoną” oskarżonego M. G.. Takie ogólne oświadczenie świadka obligowało do poczynienia stosownych ustaleń co do charakteru tego związku. W trakcie postępowania odwoławczego udało się dopiero ustalić, że związek ten ma charakter tzw. konkubinatu opartego na wspólnym pożyciu. W ujęciu tym konkubinaty rozumieć należy jako współżycie dwojga osób analogicznie do małżeńskiego jednakże pozbawione legalnego węzła.

Wprawdzie Sąd I instancji przyjął, że świadek M. T. należy do kręgu osób najbliższych dla oskarżonego M. G., jednakże podjęte w obliczu tej sytuacji decyzje procesowe dotknięte są rażącymi uchybieniami, które w sposób oczywisty wpłynęły na treść wyroku.

W orzecznictwie od dawna i jednolicie przyjmuje się, że nie mogą stanowić dowodu zeznania złożone przez świadka bez należytego pouczenia oraz bez świadomości prawa do odmowy ich złożenia (vide: wyrok SN z 9.01.2006 IIKK 195/05 OSNKW 4/06 poz. 39). Treść udzielonego świadkowi pouczenia o przysługującym prawie odmowy zeznań powinna zostać przekazana w sposób odpowiednio dla niego zrozumiały.

W zaistniałej sytuacji procesowej należało zatem pouczyć świadka o treści art. 182 § 1 kpk. Z zapisu protokołu rozprawy z dnia 31.10.2012 r. można wnioskować, że świadka pouczono o treści art. 183 § 1 kpk, a to jedynie o prawie do uchylenia się od odpowiedzi na pytania dotyczące oskarżonego M. G..

Nie to jednak w sprawie jest najważniejsze.

Oczywistym jest, że prawo odmowy składania zeznań przysługuje jedynie w odniesieniu do tego oskarżonego którego relacje ze świadkiem dotyczą sytuacji o której mowa w art. 182 § 1 kpk. Ta generalna zasada podlega jednakże istotnemu ograniczeniu. Jak podkreślił to SN w postanowieniu z dnia 4.07.2012 r. sygn. IIIKK 162/12 – „zasada ta działa jednakże tylko wówczas gdy możliwe jest oddzielenie zeznań tego świadka względem innych oskarżonych tak, by relacje procesowe dotyczące tych oskarżonych nie pogarszały sytuacji osoby najbliższej dla świadka występującego w charakterze współoskarżonego. A zatem kiedy przedmiotem rozpoznania są zachowania kilku oskarżonych dokonane w ramach tego samego zdarzenia wówczas uchylając zwolnienie świadkowi, który korzysta z prawa odmowy zeznań, należy zwolnieniem objąć całość zdarzenia a nie tylko działania osoby najbliższej”.

Nie da się bowiem swobodnie zeznawać o zajściu uważając aby opuścić te fragmenty w których mogą zostać poruszone zachowania osoby najbliższej.

W realiach niniejszej sprawy sytuacja taka właśnie miała miejsce. Wszyscy trzej oskarżeni stoją pod zarzutem dokonania wspólnie i w porozumieniu przestępstwa rozboju stanowiącego jedno zdarzenie.

Odczytany świadkowi na rozprawie w trybie art. 391 § 1 kpk protokołu jego zeznania złożonych w postępowaniu przygotowawczym z zabiegiem opuszczania pseudonimu oskarżonego M. G. wymienionego jako uczestnika zajścia sprowadza uprawnienie do odmowy zeznań do fasady i pozorów.

Nie bez racji będzie w tym miejscu podkreślić, że zeznania świadka M. T. posłużyły do bardzo istotnych ustaleń w sprawie co do wszystkich trzech oskarżonych.

Reasumując stwierdzić należy, iż od świadka nie wolno wymagać żadnych wypowiedzi których treść może mieć bezpośrednie lub pośrednie znaczenie dla odpowiedzialności osoby najbliższej. W tym przypadku należało zatem pouczyć świadka o prawie odmowy zeznań w pełnym zakresie.

Wobec stwierdzonego uchybienia, które spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku nie jest możliwe rozpoznanie innych zarzutów zawartych w apelacjach obrońców i prokuratora. Stwierdzić przy tym należy, że uchylenie orzeczenia co do czynu opisanego w jego pkt I uwarunkowane było przede wszystkim regułami rzetelnego procesu karnego, które w postępowaniu Sądu I instancji - jak wyżej wykazano - nie zostały w pełni dochowane co mogło mieć realny wpływ na treść wyroku.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji będzie naturalnie uprawniony do szerokiego stosowania 442 § 2 kpk. Koniecznym jednak będzie uważne przesłuchanie M. T. celem ustalenia czy nadal łączy ją stosunek konkubencki z oskarżonym M. G.. Po pozytywnym ustaleniu w tym zakresie świadek winien zostać dokładnie i prawidłowo pouczony o przysługującym mu pełnym prawie odmowy zeznań (także co do pozostałych oskarżonych).

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji powinien rozważyć zasadność przyjętej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonym czynu w kumulacji z art. 227 kk. Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa osoba podająca się za funkcjonariusza musi bowiem wykonywać czynność związaną z zakresem funkcji funkcjonariusza za którego podaje się sprawca. Trudno jest uznać, iż zarzucane oskarżonemu działania wchodzą w zakres czynności policjanta.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy poprawił błędną kwalifikację czynu opisanego w pkt II części skazującej wyroku. Oczywiście jest, że czyn ten należało zakwalifikować jako występki z art. 62 ust. 1 Ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii tak jak przyjęto to w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu M. G..

W tych warunkach orzeczono jak wyżej.

AP